

De eerste dag van de week

Een brief van een jonge Franse soldaat

-
11 november 1917
-

Het maakt mij altijd gelukkig u op zondagmorgen te ontmoeten. Die dag van ons bestaan (onder dienst) dat we leiden, schijnbaar zo gelijk aan de andere, heeft een bijzonder karakter. De dag des Heren, hoewel de mensen vergeten dat deze Heer, de God van vrede is. Al ben ik alleen en ver weg. Dan nog verenig ik mij, in gedachten, met de geliefde broeders en zusters, samengekomen voor de eredienst, van wie de lof en aanbidding uit eenzelfde hart tot onze God en Vader opstijgen.

De eerste dag van de week! Ik denk wel eens, wat deze uitdrukking voor merkwaardigs heeft. Het is voldoende om de tegenstelling aan te geven, tussen de oude en de nieuwe schepping. Het oude verbond en bedeling van de genade. De zichtbare wereld en de eeuwige wereld. Het aardse volk en het volk verkregen voor de eeuwigheid. Het stelt tegen over elkaar het oude en het nieuwe testament.

Wat een dag! Dat is onze enige feestdag. De enige gedenkdag die we moeten vieren. De herdenking heeft zich zonder onderbreking voortgezet vanaf de morgen dat Jezus uit het graf opstond. Het is de heerlijke dag die gekenmerkt wordt door de kracht van de opstanding. Christus is opgestaan! De dood is overwonnen in zijn laatste vesting! Satan is verslagen. Zijn eigen wapens hebben zich tegen hem gekeerd! Jezus is de eersteling van hen die ontslapen zijn. Opent de rij van allen, die, elk in zijn eigen orde, levend gemaakt zullen worden. (1 Kor. 15:22, 23) De zonde heeft geen macht meer. Zijn verschrikkelijk loon heeft zijn prikkel verloren. De schuldige mens vindt voortaan de verzoening volbracht, de vergeving verzekerd, de toegang naar God geopend, voor de prijs van het bloed van Christus. En God volledig en volmaakt voldaan in alles wat Zijn heiligheid eiste en alles wat Zijn liefde wilde geven. Het volmaakte brandoffer is voor God verteerd en als lieflijke reuk opgestegen. God zet zijn zegel op het volbrachte werk. Verheerlijkt Hem, die Hem heeft verheerlijkt en terwijl Hij Hem toont als de Opgestane, verklaart Hij, dat de wereld een Verlosser heeft. De oude dingen zijn voorbij gegaan. De gevallen, bezoedelde en veroordeelde schepping maakt plaats voor een heel nieuwe toestand van dingen. De genade geeft nu, wat de mens door de wet niet heeft kunnen krijgen. De raadsbesluiten van God hebben hun middelpunt

gevestigd. Ze zullen kunnen worden uitgevoerd tot Zijn heerlijkheid en tot welzijn van het schepsel, nu toegelaten tot de onuitsprekelijke positie van kind van God. De zegening van Israël zal weer beginnen op deze nieuwe basis. Want de ware David heeft “geen verderving gezien” en God zal Hem de betrouwbare weldadigheden van David geven. (Hand. 13:33 evv.)

Alles is nieuw, goddelijk. Daarom schijnt Johannes 20 dat vol staat met “deze eerste dag van de week,” fris en zuiver als een morgen zonder wolken. Men voelt een nieuwe wind waaien in een nieuwe omgeving. Die dag is de eerste van een tijdperk dat begint en dat geen einde heeft. De “week,” die dit tijdperk inwijdt, gaat door tot in de eeuwigheid.

Die dag vieren wij. De wereld ziet er alleen maar een vrije dag in na een week van werken. Alleen in die betekenis noemt de wereld die dag: “de dag des Heren.” En toch staat deze dag ver af van de sabbath! Treffend is het verschil ertussen. Het laat juist een algehele omverwerping van de oude toestand van dingen zien. De sabbath volgde op arbeid en werd gekenmerkt door geen arbeid. God kon op de zevende dag rusten, nadat Zijn werk volbracht was en alles “goed was.” Hij kon zijn volk bevelen die dag in acht te nemen. De wet, die Hij het volk gaf, veronderstelde de volledige zegening van het volk omdat God Zijn welbehagen in het volk had. Aardse beloften waren gedaan. Dat was de sabbath, de rust van de zevende dag, die bij het volk paste, omdat het betekende, dat God zijn welbehagen gevonden had en gerust had in het volbrachte werk, de schepping van deze aarde. (Gen. 2:3) Over deze dag is de eerste zegen uitgesproken: *“En God heeft den zevende dag gezegend, en die geheiligd.”* Voor een volk, dat geroepen was om heilig te zijn, zoals het volk van Israël kon God geen andere dag aanwijzen dan deze dag, die door Hem geheiligd was. (Ex. 19:5,6) Deze rust van de zevende dag is aan de andere kant in zekere zin natuurlijk. Het is noodzakelijk, dat na de arbeid de rust gegeven wordt. Het is een wet waaraan de mens onderworpen blijft. Een weldadige wet. Zo moest ook de aarde het zevende jaar rusten en wij zien, dat ook het beest deel had aan de sabbath van zijn meester. Het is een gewilde orde, ingesteld vanaf de schepping, gelijkvormig aan zijn beginsel.

De eerste dag van de week gooit alles onderste boven. De Heer is de sabbath in het graf gebleven en op de eerste dag van de arbeid volgens het oude verbond, als overwinnaar uit het graf opgestaan. Hij spreekt zo tegen, zowel de wet, als de orde van de natuur zelf. Voortaan zullen de Zijnen de herinnering bewaren aan deze dag en niet meer aan de dag van rust.

Dit zou meer tot onze harten moeten spreken, nietwaar? Deze omverwerping “van de oude dingen” kan ons niet verwonderen, want de dood en opstanding van Christus zijn noodzakelijk geworden door het verval van de mens en het schepsel. Omdat het werk van God besmet is door de zonde, moest een ander werk volbracht worden, dat van de verlossing. Het oude was aan het oordeel en aan Satan overgegeven, dat is het nog, het zucht en is in barensnood. (Rom. 8) Het wacht op de bevrijding. De Vader en de Zoon werken, zoals de Heer zegt in: Johannes 5:17. Het grote werk is op het kruis gedaan. Evenwel, dit is geen sabbatsrust, voor deze aarde ingesteld, omdat dit werk van het kruis een heel nieuwe schepping opent, een hemelse, een geestelijke. Onze lichamen kennen de verlossing nog niet. Wij zijn in hoop, zalig geworden. Als de Heer komt, zal alles vervuld worden. Alle heiligen zullen opstaan. De aarde zal gezegend worden. God zal “zwijgen in Zijn liefde” al in het 1000 jarig Rijk. Daarna komt de eeuwige rust. De rust die overblijft voor het volk van God en waarin de apostel ons vermaant nu al door het geloof in te gaan. (Hebr. 4) Maar tot op dat ogenblik werkt God de Vader, Zoon en Heilige Geest. En tot dit werk, een werk van genade, worden wij geroepen om mee te arbeiden, in de kracht van het nieuwe leven dat ons gegeven is. Trouwens, het is niet nodig lang na te denken om te zien, dat we niet leven in een wereld van rust! Helaas, niet waar? Ons getuigenis moest een werkzaam getuigenis zijn. Wij moeten onophoudelijk tegen deze wereld strijden of ze ontvluchten. *“Maakt u dan op, en gaat henen; want dit land zal de rust niet zijn; omdat het verontreinigd is, zal het u verderven.”* (Mich. 2:10) Aan de andere kant moeten we “gezanten van God zijn.” Nee, aan werk ontbreekt het niet!

De heer leert ons het werk, Zijn werk. Zijn dag kan niet de dag van de rust van de sabbath zijn. Daarvoor

moeten we in Kanaan zijn, zoals Israël, dat in het beloofde land aangekomen is. Wij moeten op deze aarde reizigers, bijwoners en pelgrims zijn. De dag van de Heer is voor ons de eerste dag van arbeid. De dag waarop we weer kracht komen putten aan de bron zelf, het volmaakte werk van Christus.

Zeker, we moeten onze vruchten brengen, en een erediens, die de Heer waardig is, maar altijd in een geest van ootmoed als trouwe dienstknechten zeggend: “Wij zijn onnutte dienstknechten, wij hebben alleen gedaan wat we schuldig waren te doen.” De rust voor ons is niet op aarde, maar in de hemel.

Ik geloof, dat dikwijls de oorzaak, dat onze zondagen niet meer gezegend zijn, bestaat in een onwillekeurig maken van zondagen tot “eind van de week” en niet tot “de eerste dag.” Dat we dus meer kijken naar dat deel van de loopbaan dat achter ons ligt en dat voorbij is, dan naar dat deel van de reis, dat nog voor ons ligt. Precies het omgekeerde van wat Paulus zegt in Filippi 3:14. Wij zijn op weg naar de hemel. Hier is het niet de plaats van rust! De eerste dag van de week spreekt ons van een gestorven en opgestane Christus. Dat wil zeggen van de grondslag zelf, van de allereerste waarheid van de eerste stap van ons christelijk leven.

Geve de Heer ons dat we niet vergeten, dat wij voor de wereld gestorven zijn, opgestaan met Hem, om voor Hem te leven, meewerkend aan Zijn werk, verenigd met Hem, als de ranken van de wijnstok. “Zonder mij, kunt u niets doen.” Zijn dag moet ons dichterbij Hem brengen, ons steeds grotere gemeenschap geven met Hem en de bron zijn, het uitgangspunt zijn van grotere werkzaamheid voor Hem.

Zou er rust kunnen zijn voor ons op een aarde, waar Christus gedood is, waar Hij zelfs de sabbath in het graf heeft doorgebracht? Begrijp me goed, wij hebben rust nodig voor het hart, de ware rust door Jezus gegeven. Maar die rust is juist de voorwaarde om in staat te zijn, voor Hem, aan Zijn werk, mee te kunnen werken.

Dit kostelijke onderwerp heeft me geïnteresseerd en ik zou blij zijn als ik u deze belangstelling zou kunnen meedelen.

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1918-55](#)

Titel: [Lettre d'un jeune soldat français](#)